

Nr 93.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag med särskilda bestämmelser om kommuns och annan kommunal samfällighets utdebitering av skatt för år 1956, m. m.; given Stockholms slott den 12 februari 1955.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1) lag med särskilda bestämmelser om kommuns och annan kommunal samfällighets utdebitering av skatt för år 1956;

2) lag om skyldighet för kommun att avsätta medel till särskild skatteregleringsfond i anledning av fastighetsskattens omläggning;

3) lag angående ändrad lydelse av 56 § lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm;

4) lag angående ändrad lydelse av 45 § 2 mom. och 47 § lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting;

5) förordning angående ändrad lydelse av 1 § 2 mom. och 2 § förordningen den 31 december 1945 (nr 903) om utdebitering av tingshusmedel; samt

6) förordning om ändring i förordningen den 17 december 1948 (nr 766) angående taxering och debitering av skatt vid ändring i kommunal eller ecklesiastik indelning, m. m.

GUSTAF ADOLF.

Per Edvin Sköld.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen framlägges vissa förslag, föranledda av det vid 1953 års riksdag fattade beslutet om fastighetsskattens inarbetande i den kommunala inkomstskatten.

I propositionen förutsättes att fastighetsskatten enligt 1954 års fastighetstaxering, den sista fastighetsskatten enligt äldre bestämmelser, i vanlig ord-

¹ Bihang till riksdagens protokoll 1954. 1 saml. Nr 93.

ning utbetalas till kommunerna under 1955. Några särskilda bestämmelser föreslås icke beträffande beräkningen av kommunernas förskott från statsverket under nämnda år. Härav följer att kommunerna 1955 erhåller sedvanliga skatteinkomster. En ytterligare följd blir, att kommunerna 1957 erhåller dels på grund av gällande regler om avräkning mellan förskott och verklig skatt ett belopp ungefärligen motsvarande ett års fastighetsskatt och dels ett förskott från statsverket som inkluderar ett mot fastighetsskatten svarande belopp. Den extra skatteinkomst, som kommunerna sålunda erhåller, beror av att fastighetsskatten enligt äldre bestämmelser utbetalas i efterskott, medan i fortsättningen den mot fastighetsskatten svarande högre inkomstskatten utbetalas såsom förskott.

Utan särskilda bestämmelser skulle kommunerna under 1956 icke erhålla vare sig fastighetsskatt i äldre mening eller förskott från statsverket som innefattar den av fastighetsskattereformen föranledda högre inkomstskatten. Däremot skulle kommunerna år 1958 erhålla en extra skatteinkomst, motsvarande ett års fastighetsskatt. För att undanröja dessa olägenheter föreslås särskilda bestämmelser av innebörd, att förskottet från statsverket under 1956 skall uppräknas med ett belopp motsvarande ett års fastighetsskatt. Härav följer då även att kommunerna under 1958 erhåller riktigt avvägda skatteinkomster.

Den extra skatteinkomsten för kommunerna under 1957 är föranledd av fastighetsbeskattningens omläggning. Denna omläggning motiverades som ett led i fastighetsskattens avveckling; att denna skatteform icke fullständigt avvecklades berodde främst på de ekonomiska svårigheter en sådan på en gång genomförd avveckling skulle medföra för kommunerna. Då det har syntts naturligt, att kommunerna fonderar den extra skatteinkomsten 1957, vilken kan beräknas uppgå till ca 300 milj. kronor, för att använda densamma vid fastighetsskattens framtida fullständiga avveckling, föreslås i propositionen bestämmelser, som förhindrar kommunerna att det år den extra inkomsten inflyter, använda densamma för annat än fondering för nyss antytt ändamål.

Slutligen föreslås en del jämkningar i vissa bestämmelser i kommunallagarna, vilka jämkningar är av teknisk natur och föranledda av fastighets-skattereformen.

Förslag

till

lag med särskilda bestämmelser om kommuns och annan kommunal samfällighets utdebitering av skatt för år 1956.

Härigenom förordnas som följer.

Där i lag eller annan allmän författning finnes stadgat, att kommuns eller annan kommunal samfällighets medelsbehov skall, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, täckas genom utdebitering i förhållande till de skattekronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen vid senaste taxering påförts de till kommunen eller samfälligheten skattskyldiga, skola vid fastställande av utgifts- och inkomststat för år 1956 följande särskilda bestämmelser gälla.

Den utdebitering, som skall verkställas för att täcka medelsbehovet för år 1956, skall beräknas i förhållande till det antal skattekronor och skatteören, som svarar mot den vid 1955 års inkomsttaxering av taxeringsnämnd beräknade sammanlagda beskattningsbara inkomsten, med tillägg av ett belopp motsvarande fyra procent av det sammanlagda taxeringsvärdet år 1955 å inom kommunen eller samfälligheten skattepliktig fastighet.

Kommunen eller samfälligheten äger av statsverket såsom förskott under år 1956 uppbära vad som enligt denna lag beslutats till utdebitering för sistnämnda år. Nämnda förskott skall avräknas mot vad kommunen eller samfälligheten äger uppbära på grundval av taxeringen för inkomst under året efter det då förskottet utanordnats.

Det åligger länsstyrelse eller, efter länsstyrelsens uppdrag, lokal skattemyndighet att lämna kommun eller samfällighet de uppgifter, som kunna finnas erforderliga för iakttagande av vad ovan stadgats.

Kungl. Maj:t äger utfärda de närmare föreskrifter, som kunna finnas erforderliga för tillämpningen av denna lag.

Förslag

till

lag om skyldighet för kommun att avsätta medel till särskild skatteregleringsfond i anledning av fastighetsskattens omläggning.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Det åligger stad, köping, landskommun och landsting att verkställa avsättning till särskild skatteregleringsfond i anledning av fastighetsskattens omläggning med sådant belopp, att denna fond vid utgången av år 1957 uppgår

till belopp ej understigande vad staden, köpingen, landskommunen eller landstinget av statsverket under år 1955 uppburit på grundval av 1954 års fastighetstaxering.

Avsättning, som nu sagts, må fördelas på åren 1955, 1956 och 1957 eller ock göras under något eller några av dessa år.

2 §.

Vad om inskränkning i kommuns rätt att taga medel ur fond i anspråk finnes stadgat, skall, såvitt avser tiden efter utgången av år 1957, icke gälla fond varom i denna lag förmäles.

3 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda de närmare föreskrifter, som kunna finnas erforderliga för tillämpning av denna lag.

Förslag

till

lag angående ändrad lydelse av 56 § lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm.

Härigenom förordnas, att 56 §¹ lagen den 15 juni 1935 om kommunalstyrelse i Stockholm skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

56 §.

Med det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skall utgöras dels sådan allmän kommunalskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan allmän kommunalskatt, som ingår i slutlig skatt på grund av nästföljande års taxering.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Förslag

till

lag angående ändrad lydelse av 45 § 2 mom. och 47 § lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting.

Härigenom förordnas, att 45 § 2 mom. och 47 § lagen den 20 juni 1924 om landsting² skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

¹ Senaste lydelse se 1953:283.

² Senaste lydelse av 45 § se 1953:286 och av 47 § se 1950:47.

45 §.

2 mom. Med det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skall utgöras dels sådan landstingssskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan landstingssskatt, som ingår i slutlig skatt på grund av nästföljande års taxering.

47 §.

Till ledning för landstingssskattens bestämmande skall lokal skattemyndighet varje år efter slutade taxeringsförrättningar så fort ske kan till landstingets förvaltningsutskott genom länsstyrelsen insända förteckning, som för varje kommun summariskt upptager antalet skattekronor och skatteören, som påförts enligt kommunalskattelagen. Förvaltningsutskottet låter däröver upprätta sammandrag, upptagande summan för hela landstingsområdet, samt huru mycket sig belöper å varje kommun.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 1 § 2 mom. och 2 § förordningen den 31 december 1945 (nr 903) om utdebitering av tingshusmedel.

Härigenom förordnas, att 1 § 2 mom. och 2 § förordningen den 31 december 1945 om utdebitering av tingshusmedel¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

1 §.

2 mom. Till ledning för tingshusmedlens bestämmande skall lokal skattemyndighet varje år efter slutade taxeringsförrättningar så fort ske kan till tingshusbyggnadsskyldige genom länsstyrelsen insända förteckning, som för varje kommun summariskt upptager antalet skattekrone och skatteören som påförts enligt kommunalskattelagen.

2 §.

Med det belopp för skattekrone och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skola utgöras dels tingshusmedel, som ingå i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock tingshusmedel, som ingå i slutlig skatt på grund av nästföljande års taxering.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1955.

¹ Senaste lydelse av 1 § 2 mom. och 2 § se 1953:287.

Förslag

till

**förordning om ändring i förordningen den 17 december 1948 (nr 766)
angående taxering och debitering av skatt vid ändring i kommunal
eller ecklesiastik indelning, m. m.**

Härigenom förordnas, att 4, 8 och 9 §§ förordningen den 17 december 1948 angående taxering och debitering av skatt vid ändring i kommunal eller ecklesiastik indelning, m. m.¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives samt att 5 § samma lag skall upphöra att gälla.

4 §.

Inom område, vilket överförs från en kommun till annan, skola allmän kommunalskatt samt landstingsmedel och tingshusmedel, som påföras på grund av taxering verkställd under det år då indelningsändringen träder i kraft, utgå enligt den utdebitering för skattekrona och skatteöre, efter vilken slutlig skatt påföres i förstnämnda kommun.

Fordran hos statsverket å allmän kommunalskatt samt landstingsmedel och tingshusmedel, som påföras inom ifrågavarande område på grund av taxering verkställd under året innan indelningsändringen träder i kraft eller under det nästföljande året, tillkommer den kommun, det landsting eller det tingslag, vartill området hör enligt den äldre indelningen.

8 §.

Vad ovan stadgats angående överföring av område från en kommun till annan skall äga motsvarande tillämpning beträffande annan sådan ändring i kommunal indelning varom i 2 § sägs.

Likaledes skall — — — 2 § sägs.

Beträffande sådan — — — angivna året.

9 §.

Bestämmelserna i — — — ecklesiastik indelning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1955, dock att 4 § andra stycket i författningsrummets äldre lydelse ävensom 5 § andra stycket skola äga tillämpning under år 1955.

¹ Senaste lydelse av 4 § se 1953:289 och av 9 § se 1952:248.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 februari
1954.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, anmäler fråga om *särskilda bestämmelser om utdebitering av allmän kommunalskatt för år 1956, m. m.* samt anför därvid följande.

Inledning.

Enligt 67 § lagen om kommunalstyrelse på landet skall kommuns medelsbehov, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, täckas med allmän kommunalskatt. Utdebitering av sådan skatt skall fastställas i förhållande till de skattekronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen vid senaste taxering påförts de till kommunen skattskyldiga.

Enligt 69 § nämnda lag skall med det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, utgöras dels sådan allmän kommunalskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan allmän kommunalskatt, som ingår i slutlig skatt och fastighetsskatt på grund av nästföljande års taxering.

Debitering och uppbörd av kommunala skatter sker genom de statliga debiterings- och uppbördsmyndigheterna. Staten redovisar de kommunala utskylderna till kommunerna i följande, i 72 § kommunalstyrelselagen för landet föreskrivna ordning:

Kommun äger av statsverket uppbära allmän kommunalskatt med belopp, motsvarande vad som skulle utgå på grundval av det antal skattekronor och skatteören, som vid taxering för visst år påföres de till kommunen skattskyldiga, efter det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för nästföregående år.

Kommun äger av statsverket såsom förskott uppbära det belopp, som på grundval av taxeringsnämnds beslut visst år rörande taxering till kommunal inkomstskatt beslutats till utdebitering för nästkommande år. Vad sålunda beslutats till utdebitering ingår i kommunens fordran hos statsverket vid

ingången av året näst efter det då beslutet fattades. Förskottet avräknas mot den allmänna kommunalskatt, som kommunen äger uppbära av statsverket på grundval av taxeringen under året efter det, då förskottet enligt bestämmelserna i nästföregående stycke utanordnas.

Belopp, som vid ingången av ett år utgör kommunens fordran hos statsverket enligt första och andra styckena, skall länsstyrelsen under samma år utanordna till kommunalnämnderna med en sjättedel å åttonde dagen i var och en av månaderna januari, mars, maj, juli, september och november.

Bestämmelserna, motsvarande de nu återgivna, återfinnes i övriga kommunallagar.

Enligt beslut vid 1953 års riksdag (SFS nr 400/1953) skall fastighets-skatten upphöra såsom självständig skatteform. I stället sker fastighetsbeskattning i den formen, att vid taxering till kommunal inkomstskatt förutom inkomst enligt nu gällande regler s. k. garantibelopp för fastighet skall upptagas såsom skattepliktig inkomst för ägare eller därmed likställd innehavare av fastighet. Garantibelopp beräknas vid taxeringen på grundval av beskattningsårets taxeringsvärde.

Fastighetsskatt debiteras sista gången år 1954. Denna skatt skall erläggas under uppbördsterminerna i september och november 1954 samt januari 1955.

Garantibelopp för fastighet upplages såsom skattepliktig inkomst första gången vid 1956 års inkomsttaxering.

I vad avser debitering av skatt och uppbörd är garantibelopp i princip att likställas med annan inkomst. I uppbördshänseende är emellertid vissa omständigheter att beakta.

För skattskyldig, vilken har att erlægga preliminär A-skatt, omfattar skatteavdrag enligt tabell icke skatt, som hänför sig till garantibelopp, varför sådan skatt medför påföring av kvarstående skatt, därest icke den skattskyldige hos sin arbetsgivare gör anmälan att han önskar förhöjt skatteavdrag med så stort belopp, att avdraget täcker skatt även för garantibelopp, eller ock i annan ordning inbetalat preliminär skatt motsvarande den skatt som kommer att belöpa på garantibeloppet. Om denna skatt icke erlägges preliminärt, påföres alltså kvarstående skatt vilken inflyter först vid uppbördsterminer i mars och maj månader under andra året efter det ifrågasvarande beskattningsåret. Garantibelopp skall sålunda första gången beräknas för beskattningsåret 1955 vid 1956 års taxering, och skatt för sådant garantibelopp kommer, om den ej erlagts preliminärt, att erläggas först under mars och maj år 1957.

För skattskyldig, som har att erlægga preliminär B-skatt, skall i princip vid skattens beräkning hänsyn tagas jämväl till skatt för garantibelopp. Emellertid måste denna beräkning av tekniska skäl — i varje fall i väsentlig omfattning — ske på grundval av den senast beräknade slutliga skatten.

Detta medför, att för två övergångsår — 1955 och 1956 — den preliminära B-skatten i flertalet fall kommer att beräknas med ledning av slutlig skatt, vari skatt för garantibelopp icke ingår. I den mån den debiterade preliminära B-skatten icke innefattar skatt för garantibelopp och den skattskyldige icke i annan ordning frivilligt inbetalar ett motsvarande högre belopp, kommer alltså skatt för garantibelopp att erläggas i form av kvarstående skatt, vilken förfaller till betalning, i vad avser garantibelopp hänförligt till beskattningsåret 1955, under uppbördsterminer i mars och maj år 1957 och i vad avser garantibelopp hänförligt till beskattningsåret 1956, under uppbördsterminer i mars och maj år 1958.

Den preliminära B-skatt, som erlägges från och med år 1957, kommer att vara beräknad å slutlig skatt, vari skatt för garantibelopp ingår, varför från och med nämnda år skatt för garantibelopp kan beräknas komma att regelbundet erläggas preliminärt av skattskyldiga med B-skatt.

För skattskyldig, vilkens slutliga skatt överstiger den preliminärt erlagda, inträder i vissa fall påföljd, varom stadgas i 27 § 3 mom. i 1953 års uppbördsförordning. Med hänsyn till denna påföljd ligger det beträffande större skattebelopp i allmänhet i de skattskyldigas intresse att erlægga skatt — även i vad den belöper å garantibelopp — preliminärt. Där sådan påföljd icke inträder, kommer preliminärt erläggande av skatt för garantibelopp att vara beroende av de skattskyldigas frivilliga medverkan. Vissa åtgärder kan övervägas i syfte att erinra fastighetsägare om att de — för undvikande av påföring av kvarstående skatt — bör tillse, att den preliminära skatt de erlægga innefattar jämväl skatt för garantibelopp. Denna fråga avser jag emellertid att anmäla för slutligt avgörande vid ett senare tillfälle.

Av det nu återgivna framgår att fastighetsskattens inarbetande medför vissa problemställningar i avseende å kommunernas skatteinkomster under några övergångsår. Detta spörsmål berördes redan i proposition nr 186/1953, däri riksdagen förelades förslag till fastighetsskattereformen. I nämnda proposition anförde jag bl. a. följande.

Den ifrågasatta inarbetningen av fastighetsskatten i inkomstskatten medför vissa verkningar i avseende å kommunernas inkomstberäkningar under några övergångsår. Godtages de av mig föreslagna övergångsbestämmelserna, kan dessa verkningar anges på följande sätt.

Under år 1955 uppbär kommunerna av staten fastighetsskatt enligt 1954 års fastighetstaxering och förskott å inkomstskatt, beräknat å ett underlag däri garantibelopp för fastighet icke ingår. Kommunernas inkomster av skatt påverkas alltså detta år icke av omläggningen. Å andra sidan kommer staten, i den mån skatt å garantibelopp betalas preliminärt, att erhålla större intäkter än som utan en omläggning av fastighetsbeskatningen skulle ifrågakommit.

Under år 1956 erhåller kommunerna för första gången icke någon fastighetsskatt. Förskott från staten å inkomstskatt beräknas å 1955 års skatteunderlag, däri icke ingår garantibelopp för fastighet. — Kommunerna

skulle alltså detta år få mindre skatteinkomster än som rätteligen bör ifrågakomma.

Under år 1957 erhålles ett förskott, som beräknats på ett underlag däri garantibelopp för fastighet ingår. Avräkning sker detta år mot förskottet under år 1955 och därvid tillföres kommunerna ett belopp, motsvarande fastighetsskatten. — Detta år skulle kommunerna alltså få »dubbel» fastighetsskatt.

Under år 1958 inträder samma situation som under år 1957.

Fr. o. m. 1959 löper systemet normalt, d. v. s. förskott erhålles å ett skatteunderlag, däri garantibelopp för fastighet ingår, och avräkning sker mot ett tidigare erhållet förskott, som beräknats på ett skatteunderlag med inräknade garantibelopp.

Av det nu sagda framgår, att kommunerna under år 1956 icke skulle få vare sig fastighetsskatt eller förskott av staten som inkluderar fastighetsskatt. Under åren 1957 och 1958 skulle kommunerna däremot få »dubbel» fastighetsskatt. Att kommunerna under två år får »dubbel» fastighetsskatt och allenast under ett år helt förlorar fastighetsskatt, sammanhänger med att fastighetsskatten enligt gällande bestämmelser utbetalas ett år senare än förskottet å inkomstskatt samt att fastighetsskatten enligt förslaget inarbetas i inkomstskatten.

Genom särskilda övergångsbestämmelser synes böra föreskrivas, att förskottet under år 1956 beräknas på sådant sätt att kommunerna detta år blir bibehållna vid sedvanliga skatteinkomster. Jag anser emellertid att denna fråga bör få anslå med sitt avgörande till dess hela det ifrågavarande problemkomplexet ytterligare övervägts. Det föreligger icke något behov av att bestämmelser meddelas redan av 1953 års riksdag.

I en den 18 december 1953 dagtecknad *P. M. med förslag till vissa övergångsbestämmelser angående statens redovisning av fastighetsskatt till kommunerna och fastställande av kommunal utdebitering m. m. i anledning av fastighetsbeskattnings omläggning* har 1950 års skattelagssakkunniga upptagit ifrågavarande spörsmål till närmare behandling och framlagt vissa förslag till lagstiftning i ämnet.

Över nämnda promemoria har, efter remiss, *yttranden* avgivits av statskontoret, riksräkenskapsverket, överståthållarämbetet (med överlämnande av särskilda yttranden från stadskollegiet i Stockholm och direktionen för Stockholms stads uppördsväsen), länsstyrelserna i Södermanlands, Hallands och Jämtlands län, länsstyrelsen i Värmlands län (med överlämnande av särskilda yttranden från drätselkamrarna i Karlstad och Hagfors), Svenska landskommunernas förbund, Svenska stadsförbundet och Svenska landsförbundet.

1950 års skattelagssakkunnigas promemoria och förslag.

De sakkunniga ifrågasätter, huruvida man borde meddela en föreskrift av innebörd att beslut om kommunal utdebitering för år 1955 och 1956 skall grundas på det skatteunderlag, som hade erhållits vid 1954 respektive 1955 års taxering, om därvid beräknats garantibelopp för fastighet enligt det nya

systemet. Med en sådan anordning skulle kommunerna redan från början av det nya systemet kunna grunda utdebiteringen å ett skatteunderlag, som motsvarade det verkliga. Garantibeloppen borde därvid beräknas till 4 procent av 1954 respektive 1955 års skattepliktiga fastighetsvärden. Genom bestämmelser av detta innehåll skulle kommunerna alltså under åren 1955 och 1956 erhålla förskott å den kommunala inkomstskatten jämväl i vad denna avsåg skatt för garantibelopp.

De sakkunniga tillägger, att vid uppgörande av stat för 1957 och följande år skulle kommunerna med regler av nyss antytt slag komma att erhålla en i princip riktigt beräknad skatteinkomst.

Därefter anföres att i samband med fastighetsskattens upphörande uppkom jämväl frågan om slutredovisning till kommunerna av fastighetsskatt, som debiterats att erläggas till staten efter statens övertagande av kommunaluppbörden. Härom anföres följande.

Uppbörden av kommunala utskylder övertogs av staten från och med år 1947, varför vid bedömande av förevarande fråga hänsyn behöver tagas endast till fastighetsskatt, som influlit från och med nämnda år. Fastighetsskatt uppbars sålunda av staten första gången, såsom framgår av övergångsbestämmelserna till 1945 års uppbördsförordning, vid tre uppbörds-terminer under år 1947. Denna fastighetsskatt hade debiterats på grundval av 1946 års fastighetstaxering.

I fråga om den fastighetsskatt, som skulle utgå på grund av 1947 års fastighetstaxering, medgavs befrielse beträffande två tredjedelar. Den tredjedel därav, som skulle erläggas, förföll till betalning vid uppbördstermin i mars månad år 1948.

Den befrielse, som medgavs från erläggandet av viss del av fastighetsskatt på grund av 1947 års fastighetstaxering, sammanhörde med den omläggning av uppbörden av fastighetsskatt, som skedde i samband med det nya uppbördssystemets genomförande. Tidigare erlades fastighetsskatt under året efter det, varunder fastighetstaxering skett. I enlighet därmed erlades fastighetsskatt på grund av 1946 års fastighetstaxering — den sista på grund varav fastighetsskatt debiterades enligt den äldre ordningen — under uppbördstermin i mars, maj och juli månader år 1947. Från och med år 1948 skulle fastighetsskatt erläggas vid uppbördstermin i september och november under taxeringsåret samt i januari året därpå. Sålunda skulle fastighetsskatt på grund av 1948 års fastighetstaxering erläggas vid uppbördstermin i september och november år 1948 samt i januari år 1949. (Här bortses från de fall, då fastighetsskatt uppgår till så lågt belopp, att detsamma fördelas på blott två uppbördstermin eller skall i dess helhet erläggas under en uppbördstermin.) Skulle den omnämnda befrielsen icke ha meddelats, hade fastighetsägaren på grund av omläggningen av uppbörden under år 1948 haft att erlægga såväl hel fastighetsskatt på grund av 1947 års fastighetstaxering som två tredjedelar av fastighetsskatt på grund av 1948 års fastighetstaxering.

Genom den medgivna befrielsen begränsades fastighetsägarnas skyldighet att under år 1948 erlægga fastighetsskatt till att avse en tredjedel av skatt på grund av 1947 års fastighetstaxering och två tredjedelar av fastighetsskatt på grund av 1948 års fastighetstaxering. Omläggningen var sålunda

av huvudsakligen formell natur. Fastighetsägarna hade såväl före som efter omläggningen liksom under övergångsåret 1948 att under varje kalenderår erlægga endast ett års fastighetsskatt.

I enlighet med detta betraktelsesätt ansågs att omläggningen och den därmed förbundna befrielsen från skyldigheten att erlægga två tredjedelar av fastighetsskatt på grund av 1947 års fastighetstaxering icke borde medföra, att kommunerna något år finge mindre än ett års fastighetsskatt. Härom anfördes i prop. nr 261/1946, sid. 79:

»Ehuru sålunda endast en tredjedel av fastighetsskatten på grund av 1947 års taxering debiteras, torde emellertid kommun, landssting och tingslag likväl böra under år 1948 av statsverket uppbära fastighetsskatt med hela det belopp, som skulle hava debiterats på grund av nämnda taxering om efterskänkande icke ägt rum. Då under år 1948 liksom under åren 1947 och 1949 samt följande år fastighetsskatt inflyter under tre uppbördsterminer, torde efterskänkandet för statsverket verka föga kännbart.»

Vad i propositionen sålunda anförts föranledde icke erinran från riksdagens sida.

De sakkunniga framhåller så, att resultatet av å ena sidan debitering av fastighetsskatt och å andra sidan redovisningen till kommunerna av sådan skatt blev, om densamma bedömdes i ett sammanhang för hela den tid som staten ombesörjt debiteringen och uppbörden, att en kommun vid utgången av år 1954 hade att fordra den år 1954 debiterade fastighetsskatten med avdrag av den del (två tredjedelar) av 1947 års fastighetsskatt, från vars erläggande de skattskyldiga befriats. Slutredovisningen till kommunerna av fastighetsskatt var, fortsätter de sakkunniga, i viss mån beroende på vilken innebörd 1946 års nyss återgivna beslut skulle anses äga. De sakkunniga hade utgått från att vid övergången år 1948 till debitering av fastighetsskatt under taxeringsåret i stället för, såsom lidigare, under året efter taxeringsåret avsikten icke varit att av statsmedel till kommunerna utbetala de två tredjedelar av 1947 års fastighetsskatt, som de skattskyldiga befriades från att erlægga, utan att varje års redovisning av fastighetsskatt borde anses till viss del avse den på grund av föregående års fastighetstaxering debiterade skatten och till viss del den skatt, som debiterades på grund av det löpande årets fastighetstaxering. Sålunda borde utbetalning av fastighetsskatt under år 1948 — det första då debitering av fastighetsskatt skedde redan under taxeringsåret — anses hänförlig till vad de skattskyldiga hade att under samma år erlægga, således dels till 1947 års och dels till 1948 års fastighetsskatt, även om avräkningen formellt grundade sig på 1947 års fastighetstaxering.

De sakkunniga har, med angivande av att 1947 års fastighetsskatt uppgick till omkring 165 milj. kronor, grundat sina förslag i ämnet på vad nyss återgivits.

Remissyttrandena.

Från remissyttrandena torde här följande få återgivnas.

Statskontoret riktar erinringar mot de sakkunnigas förslag, i vad detta innebar att till kommunerna skulle under år 1955 utbetalas en del av 1954 års fastighetsskatt. Enligt statskontorets mening borde en dylik utbetalning av fastighetsskatt icke komma i fråga. Statskontoret erinrar om att kommunerna vid utgången av år 1954 för varje år, som staten ombesörjt uppbörden av kommunalutskylderna, tillfullo erhållit de fastighetsskattebelopp, med vilka räknats vid fastställandet av kommunernas utgifts- och inkomststater för respektive år. Därest — i viss överensstämmelse med vad som skedde 1948 — staten såsom förordats tillsåg, att förskott fr. o. m. år 1955 komme att utgå även för det fastighetsskatten avlösande garantibeloppet för fastighet, skulle kommunerna komma i samma ekonomiska läge som om källskattereformen och omläggningen av fastighetsskatten sammanfallit i tiden. Ett innehållande av den differens till statens förmån, som med tillämpning av gällande, schabloniserade redovisningssätt uppstått mellan vad kommunerna erhållit av staten och staten uppburit av de skattskyldiga i form av fastighetsskatt, borde enligt statskontoret inge så mycket mindre betänkligheter som, såvitt av promemorian framgick, avsevärd tid torde förflyta, innan 1955 års skatt för garantibelopp kom att inbetalas av de skattskyldiga. Statskontoret påpekar i detta sammanhang även, att kommunerna haft förmånen av att icke behöva räkna med skatterestantier.

Statskontoret, som i enlighet med det återgivna anser att någon redovisning för uppburna fastighetsskattebelopp utöver den som ägt rum, icke bör åligga staten i förhållande till kommunerna, avstyrker följaktligen de sakkunnigas förslag härutinnan. Kommunerna bör enligt statskontoret således för år 1955 endast ha att räkna med förskott å fastighetsskatt enligt det nya systemet.

Även *riksräkenskapsverket* uttalar som sin mening, att 1954 års fastighetsskatt borde i sin helhet tillfalla statsverket. Vad som tidigare i hithörande sammanhang förekommit borde enligt riksräkenskapsverkets mening snarast ses som ett uttryck för att det ansågs ankomma på staten att sörja för att statsmakternas ändringar i uppbördssystemet icke — utan att det var åsyftat — skulle bli till finansiellt förfång för kommunerna. Likaväl som man ansett att kommunerna icke borde bli lidande genom de av statsmakterna 1947 genomförda uppbördstekniska reformerna, kunde det hävdas att det nu icke fanns anledning att låta kommunerna »oförtjänt» gynnas av de förestående ändringarna beträffande uppbörden av skatt för fastighet.

Länsstyrelsen i Södermanlands län, som icke riktat några erinringar mot förslaget om uppräknings av underlaget för förskottsberäkningen för de kommunala budgetåren 1955 och 1956, har beträffande de sakkunnigas för-

slag att staten skulle innehålla viss del av 1954 års fastighetsskatt, framhållit att länsstyrelsen — under förutsättning att rättsligt hinder icke ansågs möta mot förslaget i denna del — funnit det resultat, vartill de sakkunniga kommit, utgöra en skälig och rimlig lösning av frågan om vilket belopp av fastighetsskatt som borde av kommun m. fl. uppbäras under år 1955.

Länsstyrelserna i Hallands, Värmlands och Jämtlands län har i allt väsentligt ansett sig kunna godtaga det av de sakkunniga framlagda förslaget.

I de av *landskommunernas förbund, stadsförbundet och landstingsförbundet* avgivna remissyttrandena godtages de sakkunnigas förslag till uppräkning av underlaget för kommunernas förskottsberäkningar under åren 1955 och 1956. Däremot riktas bestämda erinringar mot förslaget att staten skulle innehålla viss del av 1954 års fastighetsskatt.

Landskommunernas förbund anför sålunda följande.

Enligt 72 § lagen om kommunalstyrelse på landet äger kommun av statsverket uppbära den allmänna kommunalskatt, som debiteras enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen. Den fastighetsskatt, som debiteras på grund av 1954 års taxering, äga kommunerna alltså rätt att uppbära, och denna skatt skall därför enligt förbundsstyrelsens mening oavkortad tillfalla kommunerna. Denna rätt torde icke bortfalla vid den nya kommunalagens ikraftträdande den 1/1 1955. Vad beträffar den fastighetsskatt, som redovisades till kommunerna under år 1948, utgjorde denna till ingen del förskott, som sedermera skulle avräknas mot kommunerna tillkommande skattemedel. I proposition till riksdagen föreslogs att kommunerna skulle erhålla hela den fastighetsskatt, som skulle ha debiterats på grund av 1947 års taxering, om efterskänkande icke ägt rum. Däremot angavs i propositionen ingenting om att vad som sålunda komme att utbetalas skulle anses till viss del utgöra förskott. Efterskänkandet har alltså uppenbarligen ansetts utgöra ett mellanhavande mellan statsverket och skattebetalarna. Riksdagen lämnade utan erinran vad som anförts i propositionen och har alltså godkänt, att utbetalningen av fastighetsskatt under år 1948 skedde slutgiltigt och icke i form av förskott att avräknas mot kommunernas tillgodohavanden någon gång i framtiden. Kommunerna kunna alltså icke anses ha någon skuld till statsverket på grund av 1948 års skatteutbetalningar. Förbundsstyrelsen motsätter sig därför bestämt att kommunerna nu i efterhand skola vidkännas de ifrågasatta avdragen.

På ett i huvudsak likartat sätt uttalar sig *stadsförbundet* och *landstingsförbundet*.

I det av *överståthållarämbetet* avgivna remissyttrandet har, som tidigare framhållits, fogats yttranden från stadskollegiet i Stockholm och direktionen för Stockholms stads uppbördsväsen, i vilka yttranden ävenledes riktats kritik mot förslaget att staten skulle innehålla viss del av 1954 års fastighetsskatt. Överståthållarämbetet framhåller, att vad de kommunala myndigheterna därvid anfört hade synts ämbetet i och för sig riktigt. Ämbetet tillägger emellertid, att till stöd för de sakkunnigas förslag dock kunde med

visst fog åberopas det irrationella i att kommunerna bereddes viss skattevinst som en följd av att statsmakterna fann skäligt verkställa omläggning av systemet för redovisning av skatt.

Departementschefen.

Det framgår av vad nu återgivits, att fastighetsskattens inarbetande medför en del problem beträffande kommunernas skatteinkomster under vissa år, till vilka ställning bör tagas vid 1954 års riksdag.

Om några som helst bestämmelser icke meddelades, skulle följden bli att kommunerna under 1956 erhöll en mindre skatteinkomst än som normalt skulle ifrågakomma, medan kommunerna under 1957 och 1958 skulle erhålla dels förskott beräknade på ett skatteunderlag däri garantibelopp för fastighet ingår och dels, genom avräkning mellan tidigare erhållna förskott och efter taxering konstaterade verkliga skatteinkomster, en extra skatteinkomst i princip svarande mot fastighetsskatten. Att kommunerna skulle få för litet under ett år och lika mycket mer under ett senare år sammanhänger med den teknik som valts för kommunernas tillgodoförande av sina skatteinkomster. Att kommunerna under ytterligare ett år skulle få mer skatteinkomst än som eljest ifrågakomma beror av att fastighetsskatten tidigare uppburits av staten inemot ett år innan den utbetalats till kommunerna, medan efter fastighetsskattens inarbetande i inkomstskatten läget blir det att förskottet från statsverket skall beräknas jämväl på garantibelopp för fastighet.

Av det sagda framgår att i ett hänseende det framstår såsom särskilt angeläget att bestämmelser meddelas, nämligen i syfte att tillse att kommunerna under 1956 — då ingen fastighetsskatt i äldre mening utbetalas till kommunerna och då förskottet samma år med gällande regler skulle beräknas på ett underlag som ej innefattar garantibelopp — bibehålles vid sedvanliga inkomster. De sakkunniga har härutinnan föreslagit, att ifrågasvarande förskott skall beräknas på det vid 1955 års taxering framkomna inkomstskatteunderlaget ökat med fyra procent — repartitionstalet för fastighet är ju fr. o. m. 1954 års taxering fyra — av 1955 års skattepliktiga fastighetsvärden. Genomföres detta, följer härav automatiskt att kommunerna även under 1958 får riktigt beräknade skatteinkomster.

Detta förslag har från alla håll tillstyrkts och bör genomföras.

Vilka bestämmelser, som man i övrigt kan finna skäl meddela, sammanhänger med den ståndpunkt, som togs till frågan hur man skall förfara med 1954 års fastighetsskatt. Jag får därför först behandla denna fråga.

Att delade meningar härutinnan föreligger framgår av min tidigare lämnade redovisning för de sakkunnigas förslag och de däröver avgivna remissyttrandena.

De sakkunniga har påvisat att läget vid utgången av år 1954 blir det, att

staten — om här bortses från vissa mindre variationer i fastighetsskattens storlek från år till år — utbetalat till kommunerna lika mycket fastighets-skatt som staten för kommunernas räkning uppburit av fastighetsägarna. För kommunerna skulle allenast kvarstå en fordran på vad staten kommer att uppbära i fastighetsskatt vid januariterminen 1955, d. v. s. ungefär en tredjedel av 1954 års fastighetsskatt. De sakkunniga har med utgångspunkt härifrån och med hänsyn till det efterskänkande gentemot fastighetsägarna av två tredjedelar utav 1947 års fastighetsskatt, som på sin tid skedde, förordat att staten skulle till kommunerna redovisa 1954 års fastighetsskatt med avdrag för två tredjedelar av 1947 års fastighetsskatt.

Statskontoret och riksräkenskapsverket har från delvis likartade utgångspunkter kommit till det resultatet, att staten icke bör utbetala någon del av 1954 års fastighetsskatt till kommunerna. Därvid understrykes att statens uppgift bör vara att tillse, att en omläggning av skatte- och uppbördsreglerna icke medför att kommunerna blir härav under något år lidande. Men samtidigt framhålles att en dylik omläggning skäligen icke heller bör medföra att kommunerna på statens bekostnad något år får väsentligt högre skatteinkomster än som utan omläggningen ifrågakommit.

För egen del är jag icke beredd att godtaga vare sig de sakkunnigas eller nyssnämnda myndigheters ståndpunkt. Det är visserligen riktigt, att år 1947 ett visst efterskänkande av fastighetsskatt ägde rum. För staten var detta i dåvarande läge en föga kännbar sak; 1948 års fastighetsskatt började enligt de då för första gången tillämpade reglerna inflyta under den tid, då utan ett efterskänkande 1947 års fastighetsskatt eljest till övrig del hade betalats. Något förbehåll att denna anordning skulle medföra en latent skattefordran från statens sida gentemot kommunerna gjordes ej. Men även om så hade skett, synes det mig mycket tveksamt om detta kunnat återopas av staten för att innehålla, helt eller delvis, ett senare års fastighetsskatt. Fastighets-skatten är enligt kommunallagarna en rent kommunal skatt av repartitions-karaktär; den erlägges av fastighetsägarna för att tillföras kommunerna, och staten är endast en mellanhand med föreskriven redovisningsskyldighet.

Av det sagda framgår, att jag för egen del anser att staten icke kan hävda någon rätt till 1954 års fastighetsskatt. Och det är enligt min mening icke godtagbart att sammankoppla frågan om 1954 års fastighetsskatt med den omständigheten, att staten — genom fastighetsskattereformen — nödgas utbetala till kommunerna ett högre förskott på inkomstskatt, alltså inklusive skatt på garantibelopp, än som med tidigare regler gällt. Jag förordar följaktligen, att 1954 års fastighetsskatt utbetalas till kommunerna enligt gällande bestämmelser, d. v. s. i sin helhet och under år 1955.

Godtages detta, erhåller kommunerna under sistnämnda år fastighets-skatt på samma sätt som under tidigare år. Fråga uppkommer då huruvida kommunerna under 1955 bör erhålla ett förskott av staten, som beräknas på grundval jämväl av garantibelopp för fastighet.

För en bestämmelse av sådan innebörd kan åberopas, att förskottet därigenom blir i princip riktigt beräknat. Vid avräkningen mellan kommunerna och statsverket under 1957 erhåller kommunerna då icke heller någon onormal skatteinkomst. Å andra sidan erhåller kommunerna en onormalt stor inkomst under år 1955. Jag återkommer längre fram till frågan om kommunernas disposition av denna extra skatteinkomst, men vill redan nu förutskicka att det enligt min mening bör åläggas kommunerna att fondera ett belopp motsvarande den opåräknade extra inkomsten. Sker detta blir det för kommunerna i huvudsak likgiltigt om den »dubbla» fastighetsskatten inflyter 1955 eller 1957. Denna fråga bör med andra ord kunna avgöras under hänsynstagande främst till andra omständigheter.

Ofrånkomligt är att — såsom jag framhöll i 1953 års fastighetsskatteproposition — fastighetsbeskattningsreformen i förhållande till nuvarande ordning medför en för vissa övergångsår icke oväsentlig belastning för statsverket i förhållande till kommunerna. Under dessa år skall statsverket — utan att motsvarande inkomster inflyter — utbetala ca. 300 milj. kronor mer till kommunerna än som ifrågakommit, därest reformen ej genomförts. Följaktligen och då, som jag nyss framhöll, det för kommunerna är i huvudsak likgiltigt under vilket av de ifrågakommande åren detta extra belopp utbetalas, bör det utslagsgivande vara när det för statsverket kan anses naturligtast och lämpligast att verkställa denna utbetalning. Jag kommer nu alltså över till de skäl, som talar mot förslaget att uppräknas underlaget för statsverkets förskott till kommunerna under 1955.

I inkomstberäkningarna i årets statsverksproposition har icke räknats med någon inbetalning under första halvåret 1955 av preliminär skatt för garantibelopp för fastighet. För sådan inbetalning kräves frivillig medverkan från de skattskyldigas sida och detta gäller i princip oavsett om fråga är om skattskyldiga med preliminär A- eller B-skatt. Även om en viss upplysnings- och propagandaverksamhet skulle bedrivas, torde icke böra ifrågakomma att vid budgetberäkningarna kalkylera med att källskatt avseende garantibelopp kommer att inbetalas under de två uppbördsterminer under första halvåret 1955 varom fråga är. Först mot senare delen av 1955 och främst såsom fyllnadsinbetalningar under 1956 kan räknas med att den del av ifrågavarande skatt betalas, som överhuvud taget erlägges preliminärt. Man måste räkna med att huvudparten av skatten för garantibelopp inflyter som kvarstående skatt först under 1957. Detta år finnes vidare anledning att därjämte räkna med vissa fyllnadsinbetalningar för inkomståret 1956, avseende skatt för garantibelopp. Slutligen är att märka, att källskatteuppbörden fr. o. m. 1957 blir avsevärt effektivare i vad fråga är om skatt på garantibelopp. Alla B-skattebetalare får då automatiskt erlägga sådan källskatt; även beträffande A-skattebetalare gäller att de då blivit förtrogna med det nya systemet och kan antagas ha anpassat sig efter detsamma.

Av det sagda framgår, att det för statsverket måste anses naturligtast

och minst belastande att göra den extra utbetalningen till kommunerna år 1957, under vilket år statsverket från de skattskyldiga tillfälligt erhåller större fastighetsskattebelopp än andra år. Denna omständighet bör därför enligt min mening vara avgörande för frågans bedömande.

Det kan tilläggas, att detta alternativ närmast överensstämmer med vad som anfördes i fastighetsskattepropositionen 1953 och som av riksdagen då lämnades utan erinran. Det har därjämte den fördelen att man undslipper att för 1955 göra en omräkning av underlaget för förskottsberäkningen. Godtages mitt förslag, behöver speciella sådana beräkningar alltså ske allenast ett år, 1956. År 1957 tillföres kommunerna automatiskt och utan någon komplicerad av bestämmelserna den högre skatteinkomsten.

En sammanfattning av vad jag i det föregående förordat innebär alltså följande.

Några speciella föreskrifter i avseende å det kommunala budgetåret 1955 lämnas ej. Härav följer att kommunerna detta år gör sina inkomstberäkningar enligt samma regler som tidigare gällt och erhåller samma inkomster som om fastighetsskatteformen ej genomförts. En ytterligare följd blir att kommunerna under 1957 får en extra inkomst, motsvarande ett års fastighetsskatt. — Förskottsberäkningen för det kommunala budgetåret 1956 grundas, genom särskilda föreskrifter, på ett med garantibeloppet uppräknat skatteunderlag. I följd härav blir det automatiskt riktiga kommunala skatteinkomster under 1958.

Jag övergår så till frågan, huruvida föreskrifter bör meddelas rörande kommunernas disposition av den extra skatteinkomst å ca. 300 milj. kronor som tillföres kommunerna under 1957. Om denna inkomst gäller, att den — med hänsyn till sin natur av engångsinkomst av speciellt slag — icke bör år 1957 behandlas såsom annan kommunens skatteinkomst. Det kan icke anses önskvärt att beloppet i fråga utnyttjas för en omedelbar och tillfällig sänkning av utdebiteringen, som ett följande år skulle behöva höjas motsvarande. Den extra inkomsten är föranledd av en reform på fastighetsbeskattningens område, som betecknats som ett steg på väg mot fastighetsskattens fullständiga avveckling. Att en sådan avveckling icke beslöts redan 1953 sammanhänge på ett avgörande sätt med de svårigheter detta skulle medföra för kommunerna i form av minskat skatteunderlag. För att icke framtvinga alltför stora utdebiteringshöjningar, främst i vissa kommuner, stannade man alltså tills vidare för att sänka repartitionstalet samt bereda möjligheter att i förekommande fall avräkna ortsavdrag och avdrag för nedsatt skatteförmåga jämväl mot fastighetsskatten. Men det förutskickades att framdeles en förnyad prövning borde göras beträffande möjligheterna att genomföra den fullständiga avvecklingen.

Även om nu icke kan anges när en dylik avveckling blir möjlig att genomföra, ter det sig mot angivna bakgrund naturligt om kommunerna fonderar

ifrågavarande engångsbelopp i syfte att använda detsamma för att lindra de anpassningssvårigheter, som vid fastighetsskattens definitiva avveckling kan uppkomma. För detta ändamål vill jag förorda en föreskrift av innebörd, att kommunerna åläggas att senast år 1957 upplägga en särskild fond, som sistnämnda år uppgår till ett belopp motsvarande den extra skatteinkomsten. Med en sådan anordning underlättas även avvecklingen av fastighetsskatten, något som är till fördel för fastighetsägarna. Av praktiska skäl bör det lägsta belopp, vartill denna fond sagda år skall uppbringas, bestämmas till vad kommunerna under år 1955 uppburit av staten såsom fastighetsskatt enligt 1954 års fastighetstaxering; någon hänsyn till vad som efter år 1955 kan utgå i fastighetsskatt respektive skall återbetalas av kommunerna i anledning av efter besvär gjorda ändringar i 1954 års fastighetstaxering bör av praktiska skäl ej tagas.

Med en sådan bestämmelse, som kan förutses i flertalet fall medföra att fonderingen sker just 1957, förhindras kommunerna alltså att utnyttja den extra skatteinkomsten det år denna inflyter för annat ändamål. Härmed synes man även kunna stanna. Jag förordar alltså icke någon föreskrift att det fonderade beloppet därefter skall kvarstå fonderat till dess fastighetsskatten avvecklats. Det får ankomma på kommunerna att själva bestämma härutinnan. Därvid bör kommunerna vara införstådda med att när framdeles ett beslut kan komma att fattas om fastighetsbeskattningens slopande, statsmakterna har anledning räkna med att dessa medel då finnes tillgängliga för det ändamål, som föranlett deras fondering. Skulle fråga uppkomma om bidrag från statens sida för att lindra övergångssvårigheterna, bör denna fråga bedömas med beaktande jämväl av den extra inkomst som kommunerna uppbär under 1957.

Jag vill begagna tillfället att i detta sammanhang anmäla ett par jämkningar i vissa kommunallagar, som ävenledes betingas av fastighetsskattens upphörande såsom självständig skatteform.

I 69 § lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet och 64 § lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad i den lydelse dessa paragrafer erhållit enligt den 5 juni 1953 (nr 281 och 282) vidtagna författningsändringar meddelas föreskrifter om hur fastighetsskatt skall utgöras. Dessa lagar upphäves — med vissa i förevarande sammanhang betydelselösa undantag — genom att den vid 1953 års riksdag antagna nya kommunallagen (S.F.S. nr 753/1953) träder i kraft den 1 januari 1955. I sistnämnda lag, 69 §, har iakttagits, att fastighetsskatten från och med år 1955 upphör som självständig skatteform. I detta hänseende påkallas alltså icke någon författningsändring.

Så är emellertid förhållandet beträffande vissa andra författningar av kommunal natur, där uttrycket fastighetsskatt kvarstår. En jämkning är erforderlig utav lydelsen av 56 § lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kom-

municipalstyrelse i Stockholm, 45 § 2 mom. och 47 § lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting, 1 § 2 mom. och 2 § förordningen den 31 december 1945 (nr 903) om utdebitering av tingshusmedel samt av 4, 5, 8 och 9 §§ förordningen den 17 december 1948 (nr 766) angående taxering och debitering av skatt vid ändring i kommunal och ecklesiastik indelning.

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom finansdepartementet upprättats förslag till

1) lag med särskilda bestämmelser om kommuns och annan kommunal samfällighets utdebitering av skatt för år 1956;

2) lag om skyldighet för kommun att avsätta medel till särskild skatte-regleringsfond i anledning av fastighetsskattens omläggning;

3) lag angående ändrad lydelse av 56 § lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm;

4) lag angående ändrad lydelse av 45 § 2 mom. och 47 § lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting;

5) förordning angående ändrad lydelse av 1 § 2 mom. och 2 § förordningen den 31 december 1945 (nr 903) om utdebitering av tingshusmedel; samt

6) förordning om ändring i förordningen den 17 december 1948 (nr 766) angående taxering och debitering av skatt vid ändring i kommunal eller ecklesiastik indelning, m. m.

Föredragande departementschefen hemställer, att förenämnda författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställer förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Harald Häggquist.